

Ketrin Koulter

VRTLOG

Prevela s engleskog Marija Ivanji



Beograd, 2008.

*Svoju ljubav i zahvalnost upućujem
Iris Johansen i Kej Huper,
a Lindi Hauard topao zagrljaj
za izvanredan zaplet.
K. K.*

PRVO POGLAVLJE

NJUJORK, 15. jun
Sadašnjost

Beka je pratila neku poslepodnevnu sapunicu koju je gledala milion puta još od vremena kada je bila dete. Uhvatila je sebe kako razmišlja da li će ikada imati dete kome će jednog meseca biti potrebna transplantacija srca, a sledećeg meseca bubrega, ili muža čija bi vernost potrajala do trenutka kada bi neka druga žena pogledala u njegovom pravcu.

Tada je zazvonio telefon.

Pošto je skočila na noge, ukopala se u mestu i jednostavno samo zurila u telefon. Čula je glas tipa sa televizije kako cmizdri na temu nepravednog života. Nije ni pokušala da odgovori na poziv. Jednostavno je stajala i slušala, posmatrajući telefon koji je zazvonio još tri puta. Najzad je, budući da joj je majka ležala u komi u bolnici „Lenoks Hil“, i pošto više nije mogla da podnese tu neprestanu zvonjavu, pogledom ispratila sopstvenu ruku koja se pokrenula i podigla slušalicu. Prisilila se da izgovori jednu, jedinu reč. – Halo?

– Zdravo, Rebeka. Ovde tvoj dečko. Tako sam te uplašio da si morala da da odgovoriš na poziv. Jesam li u pravu?

Zatvorila je oči dok je obuzimao taj odvratan glas, promukao i dubok, od kojeg se toliko bojala da je počela da drhti. Nije bilo u tom glasu ni najmanje otezanja u govoru karakterističnog za Atlantu, kratkih njujorskih samoglasnika, niti nečujnog bostonskog „R“.

To je bio glas obrazovanog čoveka, negovane i jasne dikcije, možda čak i sa notom britanskog engleskog. Da li je mlad? Star? Nije to znala, niti je mogla da pretpostavi. Trebalo bi da sve uzme u obzir. Trebalo bi pažljivo

da ga sluša, da pamti način na koji govori i šta govori. *Ti to možeš. Obrati pažnju na sve. Nateraj ga da priča, nateraj ga da nešto kaže, nikada ne znaš kada može nešto da mu se omakne.* To joj je rekao policijski psiholog u Albaniju, kada je muškarac počeo da je kontaktira telefonom. Slušaj pažljivo. Ne dozvoli mu da te uplaši. Preuzmi kontrolu. Ti navodi njega na razgovor a ne obrnuto. Beka je ovlažila usne ispucale od vrelog i suvog vazduha koji je cirkulisao te nedelje na Menhetnu, kojeg je neki meteorolog nazvao „anomalijom“. Tako da je Beka ponovila čitavu zbirku pitanja, pokušavajući da govori mirnim glasom, hladnokrvno i kontrolisano. Da, tako treba.

– Zar nećeš da mi kažeš ko si ti? Zaista bih želela da znam. Možda bismo mogli da razgovaramo o tome zašto me i dalje zoveš. Da li se slažeš?

– Rebeka, da li bi mogla da smišliš neko novo pitanje? Ipak, već sam te zvao dobrih desetak puta do sada. I ti uvek govoriš jedno te isto. Ah, to ti je psihijatar preporučio, zar ne? Rekli su ti da postavljaš ta pitanja kako bi uspela da mi skreneš pažnju, kako bi me naterala da se otvorim pred tobom. Žao mi je, neće moći.

Zapravo nikada nije ni pomišljala da će uspeti u tome koristeći tu strategiju. Ne, ovaj tip je znao šta radi i znao je kako to da radi. Želela je da ga zamoli da je ostavi na miru, ali nije to učinila. Umesto toga je planula. Jednostavno je izleteo iz nje taj dugo potiskivani bes nastao zbog straha koji je prožimao do kostiju. Stezala je slušalicu, pobeelih zglobova, i viknula:

– Slušaj me, ti jadniče. Prestani da govoriš da si mi dečko. Ti nisi ništa drugo do jedan bolesni drkadžija. Onda, šta kažeš na ovakvo pitanje? Zašto ne bi otišao do đavola, gde ti je i mesto? Zašto se ne ubiješ, sigurno nemaš ni trunku ljudskosti u sebi? Nemoj više da me zoveš, patetični gade. Policija ti je na tragu. Prisluškuju moj telefon, da li me čuješ? Oni ćete pronaći i spržiti na električnoj stolici.

Nije bio spreman na to, znala je, osetivši da je adrenalinska groznica vinula pod oblake, ali samo na trenu-

tak. Nakon kraće pauze, on se oporavio. Rekao je mirnim, razumnim glasom:

– Znaš šta, Rebeka dušo. Ti isto tako dobro kao i ja znaš da ti panduri ne veruju da te neko proganja, da te neki uvrnuti tip zivka u svako doba, da želi da te uplaši. Sama si stavila prislušivač na telefon, zbog toga što nisi uspjela da ih ubediš da oni to urade. A ja nikada ne govorim dovoljno dugo da bi ta tvoja zastarela oprema uspjela da mi uđe u trag. O, da, Rebeka, zbog toga što si me uvredila, moraćeš da platiš. I to debelo.

Tresnula je slušalicu. Čvrsto je stezala kao da pokušava da zaustavi krvarenje neke rane, kao da bi ga njen čvrsti stisak nagnao da prestane da je zove, da se drži dalje od nje. Najzad se lagano udaljila od telefona. Začula je glas žene iz televizijske sapunice kako moli muža da je ne ostavlja zbog njene mlađe sestre. Izašla je na svoj mali balkon i pogledala u pravcu Central Parka, a zatim se malčice okrenula udesno kako bi imala pogled na muzej „Metropolitan“. Horde ljudi, uglavnom turisti odeveni u šorceve su sedeli na stepenicama, čitali, smejali se i razgovarali. Jeli su hot-dog koji su kupili kod prodavca Todolfa. Neki od njih su verovatno pušili hašiš, neki džeparili, dok su u blizini dvojica policajaca prolazila na konjima koji su mlatali glavama gore–dole, nervozni zbog nečega. Sunce je gubilo sjaj. Tek je bila polovina juna a neprirodna žega za to doba godine nije jenjavala. U stanu je rashladni uređaj držao temperaturu dvadeset i pet stepeni niže od spoljašnje. Isuviše je bilo hladno untra, bar što se nje tiče, ali nije mogla da pomeri termostat ni naviše ni naniže. Telefon je opet zazvonio. Jasno ga je čula kroz poluzatvorena staklena vrata. Trgla se i gotovo pala preko balkonskih rešetaka. Nije se radilo o tome da to nije očekivala. Ne, nije se uopšte radilo o tome. Samo što je bilo potpuno u neskladu sa normalnošću scene koju je posmatrala napolju. Prisilila se i bacila pogled na divnu dnevnu sobu svoje majke, u pastelnim tonovima, sa staklenim stočićem pokraj sofe, i belim telefonom na stolu koji nije prestajao da zvoni. Pustila je da zvoni još šest puta. Onda je shvatila da mora da odgovori

na poziv. Možda se radi o njenoj veoma bolesnoj majci koja možda umire u ovom trenutku. Ali, znala je da je to on. Nije joj bilo važno. Da li on zna zašto ona uopšte podiže slušalicu? Izgledalo je kao da zna sve ostalo, ali ni reč nije rekao povodom njene majke. Zнала je da nema izbora. Podigla je slušalicu kada se telefon po deseti put oglasio.

– Rebeka, želim da ponovo izađeš na balkon. Pogledaj u pravcu mesta gde se nalaze policajci na konjima. Učini to odmah, Rebeka.

Odložila je slušalicu i vratila se na balkon, ostavljajući otvorena vrata za sobom. Pogledala je u pravcu policajaca. Gledala je i dalje. Zнала je da će se desiti nešto strašno, jednostavno je znala, i nije mogla ništa da učini povodom toga, osim da posmatra i čeka. Čekala je tri minuta. Upravo kada je počela da ubeđuje samu sebe da taj čovek smišlja nove i raznolike načine da je zaplaši, začula se bučna eksplozija. Videla je kako se konji divlje propinju. Jedan od policajaca je pao. Sleteo je u žbunje dok je gusti dim počeo da kulja, zamračujući scenu. Kada se dim malčice rasplinuo, ugledala je staru beskućnicu kako leži na trotoaru, pored nje njena kolica razbijena u paramparčad, dok je nekoliko stvarčica koje su joj pripadale ležalo rasuto oko nje. Delići papira su se lelujali po trotoaru koji je sada bio duboko izbrazdan. Jedna velika flaša sa sokom od đumbira je bila polomljena i tečnost je natapala staričine patike. Činilo se da je vreme stalo, onda je iznenada nastao haos budući da su se svi koji su se mogli videti energično dali u akciju. Neki koji su dangubili na stepenicama ispred muzeja su potrčali ka starici. Policajci su prvi stigli. Onaj zbačen sa konja je sada hramao u trku. Vikali su i mahali rukama. Beka nije znala da li tuku ili rasteruju narod. Videla je kako konji bacakaju svoje grive levo–desno, očiju zakovrnutih od dima i mirisa eksploziva. Beka je stajala ukočeno i posmatrala. Starica se nije pomerala. Beka je znala da je mrtva. Čovek koji je progonio je detonirao bombu i ubio tu jadnu, staru ženu. Zašto? Samo da bi nju još više zaplašio? Već je bila toliko preplašena da je jedva funkcionisala. Šta je sada želeo? Napustila je Olbani

i posao kod guvernera ne obavestivši nikoga. Čak im se nije ni naknadno javila. Lagano se vratila u dnevnu sobu, odlučno zatvorivši staklena vrata za sobom. Bacila je pogled na telefon, čula kako izgovara njeno ime, jednom, drugi put. *Rebeka, Rebeka*. Spustila je slušalicu vrlo polako. Pala je na kolena i istrгла telefonsku žicu iz zida. Telefon u spavaćoj sobi je zazvonio, i nastavio da zvoni. Pribila se uza zid i prilepila dlanove na ušne školjke. Morala je nešto da preduzme. Morala je da razgovara sa policijom. Opet. Sada kada je jedna osoba mrtva, sigurno će joj poverovati da je neki manijak teroriše, proganja, kada ubija nekoga samo da bi joj pokazao da je ozbiljan.

Ovoga puta će morati da joj poveruju.

ŠEST DANA KASNIJE

Riptajd, Mejn

Zaustavila se na benzinskoj pumpi „Teksako“, mahnula momku iza malog staklenog prozora i natočila nekoliko litara običnog benzina u rezervoar. Nalazila se u predgrađu Riptajda, neobičnog grada koji se protezao od severa ka istoku i okruživao malu luku ispunjenu jedrilicama, motornim brodicima i mnogobrojnim ribarskim čamcima. Pomislila je na jastoge i duboko udahнула vazduh koji je mirisao na slanu vodu, morską travu i ribu, uz nerazgovetnu notu divljeg cveća koja se sladunjavo i lagano širila vetrićem iz pravca mora. Riptajd, u Mejnu.

Nalazila se u zabiti, na odsećenom doku, u mestu za koje niko ne zna, osim nekolicine turista za vreme leta. Nalazila se osam stotina kilometara severno od Krismas Kouva, prelepog malog grada na obali, koju je kao dete posetila zajedno sa svojom majkom. Po prvi put posle dve i po nedelje se osetila bezbednom. Osetila je slani vazduh kako treperi po njenoj koži, dok joj je topli vetrić nanosio vlasi kose na obraze. Ponovo je vladala sopstvenim životom. Ali, šta je bilo sa guvernerom Bledšoom? Biće on dobro, sigurno. Oko njega su svuda policajci, oni mu peru zube, spavaju ispod njegovog kreveta – bez obzira

sa kim on spavao – kriju se u kupatilu njegove velike pravougaone kancelarije sa masivnim, impresivnim stolom od mahagonija. Biće on dobro. Taj ludak koji je maltretirao do pre šest dana neće uspeti da mu se približi. Glavna ulica u Riptajdu se zvala Vest Hemlok*. Nije postojala ulica Ist Hemlok, osim ako neko ne bi želeo da se odveze pravo u okean. Odvezla se gotovo do kraja ulice, do jednog starog pansiona u viktorijanskom stilu, koji se zvao „Konačište Erola Flina“. Na krovu se nalazio balkon sa ogradom od crnih rešetaka. Izbrojala je najmanje pet boja na fasadi kuće. Bila je to savršena kuća.

– Dopada mi se naziv pansiona – rekla je starcu koji je stajao iza masivnog pulta od mahagonija.

– Jasno – rekao je i gurnuo pred nju knjigu gostiju. – I meni se dopada. Celog svog života se osećam kao Škot. Upišite se, pa ću Vas odmah odvesti gore.

Nasmešila se i potpisala kao Beka Pael. Uvek se divila Kolinu Paelu. Sigurno mu neće smetati ako pozajmi njegovo prezime nakratko. Uskoro će Beka Metlok prestati da postoji. Bila je bezbedna. Ali zašto, pitala se još jednom, zašto joj policija nije verovala? Ipak, guverneru je pojačano obezbeđenje, za šta postoji neki razlog.

Zašto?

* Hemlock - (bot.) (Conium Maculatum) kukuta. (fig.) otrov od kukute

DRUGO POGLAVLJE

NJUJORK

15. juni

Postavili su Beku da sedi na jednu neudobnu stolicu sa nejednakim nogarama. Spustila je ruku na izgrebani sto i posmatrala jednu ženu i dva muškarca koji su, znala je, smatrali da je ona neka ludača ili verovatno nešto mnogo gore. U sobi su bila još trojica muškaraca naslonjenih na zid, odmah pored vrata. Niko ih nije predstavio. Pitala se da li su iz FBI. Verovatno, budući da je prijavila pretnju guverneru. Bili su odeveni u tamna odela, bele košulje i plave kravate. Nikada pre nije videla toliko ulaštenih špiceva cipela u jednoj prostoriji. Detektiv Morales, sitan, tamnih očiju i zgodan, tiho reče: – Gospođice Metlok, pokušavamo da shvatimo. Vi kažete da je on digao u vazduh tu staricu samo da bi privukao Vašu pažnju. Šta je razlog tome? Zašto baš Vi? Šta on želi? Ko je on?

Ponovila je priču po stoti put, ovoga puta sporije, gotovo sričući reč po reč. Na kraju je, pošto je videla njihove skamenjene izraze lica, pokušala ponovo, nagnuvši se napred i pridržavajući se za drveni sto, pokušavajući da ne zakači gomilu davno sasušanih ostataka hrane.

– Slušajte, nemam pojma ko je on. Znam da je muško, ne mogu da kažem da li je mlad ili star. Rekla sam vam da sam čula njegov glas mnogo puta preko telefona. Počeo je da me zove dok sam bila u Olbaniju a zatim me je pratio do Njujorka. U Olbaniju ga nikada nisam videla, ali sam ga videla ovde kako me prati, nedovoljno blizu da bih mogla da ga identifikujem ali sam sigurna da je to čovek

kojeg sam videla u tri navrata. To sam vam prijavila pre osam dana, detektive Morales.

– Jeste – reče detektiv Mekdonel, čovek koji je izgledao kao da za doručak reže u kriške i jede osumnjičene kriminalce. Imao je dugačko i tanko telo, izgužvano odelo bez kroja i hladan glas.

– Znamo sve. Radili smo na tome. Razgovarao sam sa policijom iz Albanija kada mu ovde u Njujorku nismo ušli u trag. Svi smo uporedili beleške i detaljno proučili celu situaciju.

– Šta još mogu da vam kažem?

– Kažete da Vas zove Rebeka, da nikada ne skraćuje Vaše ime.

– Tako je, detektive Morales. Uvek kaže Rebeka i uvek se predstavlja kao moj dečko.

Dvojica muškaraca su se pogledala. Da li misle da se radi o nekom osvetoljubivom, bivšem ljubavniku?

– Rekla sam vam da mi nije poznat njegov glas. Tog čoveka nikada nisam upoznala. Nikada. Sigurna sam u to.

Detektiv Leticija Gordon, osim Beke jedina žena u prostoriji, je bila visoka, punih usta, veoma kratke kose a na čelu joj je pisalo da pati od kompleksa niže vrednosti. Rekla je glasom ledenijim od Mekdonelovog.

– Pokušajte da govorite istinu. Umorna sam od ovih baljezgarija. Vi ste lažov, gospođice Metlok. Naravno, Hektor je učinio sve što je bilo u njegovoj moći. Svi smo se trudili da Vam verujemo na početku, ali oko Vas nije bilo nikoga. Žive duše. Protraćili smo tri dana prateći Vas, ni zbog čega. Još dva dana smo proveli ispitujući sve što ste nam ispričali, ali opet ništa.

– Šta je sa Vama? Jeste li na koki? – lagano se sa dva dugačka prsta tapkala po slepoočnici. – Potrebna Vam je pažnja? Tata nije obraćao dovoljno pažnje na Vas, dok ste bili mali? Zbog toga ste izmislili tog tipa koji sebe naziva Vašim dečkom?

Beka je poželeva da udari pesnicom detektivku Gordon. Mogla je da zamisli da bi je ova posle toga samlela, tako da to i ne bi bilo pametno. Mora da bude mirna i

razumna. U ovoj situaciji mora da se ponaša kao razborita, odrasla osoba. Okrenula je glavu ka drugoj ženi i rekla: – Zašto ste ljuti na mene? Ja nisam ništa uradila. Samo pokušavam da dobijem neku pomoć. Sada je ubio tu staricu. Morate da ga zaustavite. Zar nije tako?

Dvojica muškaraca, detektiva, su se opet pogledala. Žena je odmahнула glavom sa gnušanjem. Zatim je odgurnula svoju stolicu i rukama se naslonila na drvenu površinu stola, odmah pored gomilice isušene hrane. Unela se Beki u lice. Dah joj je mirisao na sveže narandže. – Sve ste izmislili, zar ne? Ne postoji nikakav tip koji vas zivka i špijunira kroz prozor. Kada je onu staru beskućnicu razneo neki ludak, Vi ste opet izvukli svog imaginarnog progonitelja, kao da je tobože on odgovoran za bombu. Dosta je bilo. Želeli bismo da se vidite sa našim psihijatrom, gospođice Metlok. Odmah. Imali ste svojih petnaest minuta slave, sada je vreme da prekinemo sa tim.

– Naravno da neću da razgovaram sa tamo nekim psihijatrom, to je...

– Ili ćete razgovarati sa psihijatrom, ili ćemo Vas uhapsiti.

Noćna mora, pomislila je. *Evo me u policijskoj stanici, pričam im sve što znam, a oni misle da sam luda.* Gledajući pravo u oči detektivku Gordom, polako je izgovorila: – Po kom osnovu?

– Vi ugrožavate javni red i mir. Ulažete lažne optužbe, govorite iscrpljujuće laži. Ne dopadate mi se, gospođice Metlok. Volela bih da Vas strpam u zatvor zbog svih neugodnosti koje ste prouzrokovali, ali neću to učiniti ako odete do našeg psihijatra. Možda on može da Vas urazumi. Bog mi je svedok, da Vam je to preko potrebno.

Beka je lagano ustala. Posmatrala ih je svakog ponaosob. – Ja sam vam ispričala istinu. Postoji neki ludak napolju i ja ne znam o kome se radi. Rekla sam vam sve za šta sam mislila da je važno. Pretio je guverneru. Ubio je jadnu staricu ispred muzeja. Ništa ne izmišljam. Nisam luda i ne koristim narkotike.

Ništa nije postigla. Nisu joj poverovali. Tri muškarca koja su stajala naslonjena na zid nisu rekla ni reč. Jedan od njih je samo klimnuo glavom detektivki Gordon, dok je Beka izlazila iz sobe.

Trideset minuta kasnije, Beka Metlok je sedela u veoma udobnoj stolici u maloj ordinaciji koja je imala samo dva uska prozora sa pogledom na dva druga uska prozora. Sa druge strane stola je sedeo Dr. Barnet, čovek od četrdesetak godina, gotovo ćelav, sa firmiranim naočarima na nosu. Izgledao je napeto i umorno.

– Ono što jednostavno ne razumem – rekla je Beka, sedeći preko puta njega – jeste zašto mi policija ne veruje.

– Doći ćemo do toga. Dakle, niste želeli da razgovarate sa mnom?

– Sigurna sam da ste Vi veoma ljubazan čovek, ali ne, nije mi potreban razgovor sa Vama, naročito ne na profesionalnoj osnovi.

– Policija nije baš sigurna u to, gospođice Metlok. Dakle, zašto mi ne ispričate, svojim rečima, nešto malo o sebi i precizno mi opišete trenutak kada ste prvi put obratili pažnju na čoveka koji Vas progoni.

Evo, opet, pomislila je. Glas joj je bio monoton jer je te iste reči upotrebila mnogo puta. Jedva da je osećala nešto dok ih je opet izgovarala. – Ja pišem govore za guvernera Bledšoa. Živim u veoma lepom stanu u Ouk Stritu, u Olbaniju. Pre dve i po nedelje, nazvao me je prvi put. Nije teško disao, nije bio prost, ništa od toga. Jednostavno je rekao da me je video dok sam džogirala u parku i da je pozeleo da me upozna. Nije želeo da mi kaže ko je on. Rekao je da ću ga upoznati veoma dobro. Rekao je da želi da se zabavljamo. Rekla sam mu da me ostavi na miru i prekinula vezu.

– Da li ste ispričali nekome od guvernerovih prijatelja o tom pozivu?

– Ne, dok me nije nazvao još dva puta. Tada mi je i rekao da prestanem da spavam sa guvernerom. Rekao je da se mi zabavljamo i da ne smem da spavam ni sa jednim drugim muškarcem. Prirodno, kada sam ispričala guver-

neru za sve to, u priču su se uključili svi sa dozvolom za nošenje oružja u radijusu od petnaest kilometara.

Nije je udostojio nijednog osmeha, jednostavno je i dalje posmatrao. Beka je shvatila da je nije briga

Rekla je: – Počeli su da prisluškuju moj telefon, ali nekako je saznao da to rade. Nisu mogli da ga pronađu. Rekli su da koristi neku vrstu elektronskog šifrovanja poziva koji iznova pruža lažne informacije o lokaciji.

– Da li spavate sa guvernerom Bledšoom, gospođice Metlok?

Čula je to pitanje desetak puta, previše, uvek se ponavljalo, naročito kada se radilo o detektivki Gordon. Teškom mukom se nasmešila.

– Zapravo, ne. Ne verujem da ste primetili, ali on je dovoljno star da bude moj otac.

– Imamo i predsednika koji je dovoljno star da bi mogao da bude Vaš otac i ženu koja je čak mlađa od Vas i nijedno od njih ne smatra da je tu nešto čudno.

Pitala se da li bi guverner Bledšo uopšte mogao da preživi jednu Moniku i gotovo se nasmejala. Samo je slegnula ramenima.

– Pa, gospođice Metlok, da li spavate sa guvernerom?

Otkrila je da na sam pomen reči „seks“, svi – mediji, roditelji, policija, prijatelji – prvo postavljaju to pitanje. I dalje je to vređalo, ali je toliko često odgovarala na to pitanje, da je oguglala.

Ponovo je slegnula ramenima, videvši da ga to nervira, i rekla:

– Ne, nikada nisam spavala sa guvernerom Bledšoom. Nikada nisam ni pozelela da spavam sa guvernerom Bledšoom. Ja pišem govore za njega, i to su zaista lepi govori. Ne spavam sa njim. Nekada čak pišem i govore za gospođu Bledšo. A ni sa njom ne spavam. Dakle, ja zapravo ne znam zašto taj čovek misli da imam seksualne odnose sa guvernerom. Nemam pojma zašto bi se to njega uopšte ticalo. Zašto je iz šešira izvukao baš guvernera, od svih mogućih ljudi? Zbog toga što je moćan? Jednostavno ne znam. Policija u Albaniju još uvek nije ništa pronašla

o tom čoveku. Ipak, oni me nisu smatrali lažovom, ne kao policija ovde, u Njujorku. Čak sam razgovarala i sa policijskim psihologom koji me je uputio kako da reagujem kada dobijem poziv.

– U stvari, gospođice Metlok, policija iz Albanija smatra da Vi lažete. U početku nisu, ali tako sada misle. Ali, nastavite.

Tek tako? Rekao je da je svi smatraju lažljivicom i sada treba jednostavno da nastavi?

– Kako to mislite? – rekla je tiho. – Nikada nisam imala takav utisak.

– Zbog toga su Vas naši detektivi odmah poslali kod mene. Razgovarali su sa svojim kolegama iz Albanija. Niko nije uspeo da otkrije nikakvog progonitelja. Smatraju da ste uzbuđeni zbog nečega. Verovatno, da ste se zaljubili u guvernera i ovo je Vaš način da privučete njegovu pažnju.

– Ah, sada mi je jasno. Radi se verovatno o fatalnoj privlačnosti.

– Ne, sigurno nije to. Ne treba da se postavljate tako prema tom problemu. Previše je rano.

– Previše rano, za šta? Ja i dalje pokušavam da prekinem sve to.

U njegovim očima je zasijao bes. Zbog toga se osetila bolje.

– Samo nastavite, gospođice Metlok. Ne, nemojte da se svađate sa mnom. Prvo mi ispričajte još detalja. To mi je potrebno da bih razumeo. Onda možemo da odredimo o čemu se radi, zajedno.

Samo ti sanjaj, pomislila je. Zaljubljena u guvernera? Da, kako da ne. To bi bio vic. Bledšo je bio čovek koji bi spavao i sa opaticom, kada bi mogao da joj se uvuče pod suknju. U poređenju sa njim Bil Klinton je bio pošten kao Ajzenhauer, ili je možda i Ajk imao ljubavnicu? Muškarac i moć – izgleda da ta dva pojma uvek prati zabranjeni seks. Što se tiče Bledšoa, do sada je imao puno sreće. Još uvek se nije spetljao sa nekom stažistkinjom, pohotnom poput

Monike, sa nekom koja ne bi prosto nestala iza izrezbare-nih vrata kada bi završio sa njom.

– Vrlo dobro – rekla je. – Došla sam u Njujork kako bih pobegla od tog manijaka. Bojala sam se – i još uvek se bojim njega i onoga što čini. Pored toga, moja majka živi ovde i jako je bolesna. Želela sam da budem sa njom.

– Spavate u njenom stanu, zar ne?

– Da. Ona je u bolnici „Lenoks Hil“.

– Od čega boluje?

Beka ga je pogledala i pokušala nešto da kaže. Nije mogla. Nakašljala se i najzad uspela da izgovori: – Ona umire od raka na materici.

– Žao mi je. Hoćete da kažete da Vas je taj čovek pra-tio i ovde u Njujorku?

Beka je klimnula glavom. – Prvi put sam ga videla odmah nakon što sam stigla u Njujork, na Aveniji Medi-son, u blizini Pedesete, kako se pojavljuje i nestaje u gomili ljudi sa moje desne strane. Nosio je plavu vetrovku i bej-zbol kapu. Kako sam znala da je to on? Ne mogu tačno da kažem. Duboko u sebi sam osetila da je to on. Znao je da sam ga primetila, sigurna sam. Nažalost, nisam mogla jasno da ga vidim, da bih mogla da dam nešto više od uopštenog opisa njegovog spoljašnjeg izgleda.

– I kako je izgledao?

– On je visok, vitak. Da li je mlad? Prosto ne znam. Kapa za bejzbol mu je prekrila kosu i nosio je pilotske naočare za sunce, sa veoma tamnim i neprozirnim sta-klima. Nosio je običan džins i tu plavu vetrovku koja je bila veoma neupadljiva.

Napravila je pauzu. – Sve sam to ispričala policiji, mnogo puta. Šta se to Vas tiče?

Njegov izraz lica je sve govorio. Želeo je da vidi koliko je specifičan, koliko detaljan njen opis, koliko je uspela da dotera lik svog muškarca iz fantazije. Svi ti čudesni detalji su proisticali iz njene mašte, njene veoma bolesne mašte. Sklopila je sve deliće. Pošto je oklevao, blago je rekla: – Propao je u zemlju kada sam se okrenula ka njemu. Onda su opet krenuli telefonski pozivi. Znam da mi i dalje diše

za vratom. Izgleda da tačno zna gde se nalazim i šta radim. Mogu da ga osetim, da li to znate?

– Rekli ste policajcima da Vam nije rekao šta želi.

– Ne, zapravo nije. Samo mi je rekao da prestanem sa seksom sa guvernerom, ili će ga on ubiti. Pitala sam zašto bi to uradio a on je jednostavno rekao da ne želi da imam seksualne odnose sa drugim muškarcem, da je on moj dečko. Međutim, to je zvučalo smešno, kao da samo tako govori a ne misli ozbiljno. Dakle, zašto to zapravo radi? Ne znam. Biću iskrena prema Vama, doktore Barnett. Ja nisam luda, ja sam preplašena. Ako je to bio njegov cilj, svakako ga je postigao. Prosto ne razumem zašto policija smatra mene negativcem, da sam ja ta koja je iz nekih suludih razloga, smislila celu priču. Možda biste sada mogli da mi poverujete?

On je bio psihijatar; postavio je čvrstu ogradu.

– Recite mi zašto smatrate da Vas taj čovek progoni i zove telefonom, zašto ne pomislite da on želi da budete njegova devojka, da se zaista cela stvar zakuvala i pretvorila u opsesiju i želju da Vas poseduje?

Zatvorila je oči. Razmišljala je i razmišljala o mogućim razlozima ali ni do čega nije došla. Apsolutno ničega. Izabrao je nju kao metu, ali zašto? Odmahnula je glavom.

– Prvo je rekao da želi da me upozna. Šta to znači? Da je to bilo ono što on želi, zašto mi jednostavno nije prišao i predstavio se? Ako policiji treba neki ludak kako bi ga poslali Vama, trebalo bi da pronađu njega. Šta on zapravo želi? Jednostavno ne znam. Da sam imala neke slične pretpostavke, verujte mi da bih sama to rešila. Ali ta stvar o zabavljanju? Ne, ne verujem u to.

Nagnuo se napred, spojio prste na rukama i proučavao je. Šta je video? O čemu je razmišljao? Da li su njene reči zvučale suludo? Svakako da jesu zbog toga što je veoma tiho, gotovo nežno, rekao: – Vi i ja bi trebalo da porazgovaramo o Vama, gospođice Metlok. Tada je znala da joj nije poverovao, verovatno joj ni jednog trenutka nije verovao. Nastavio je da govori istim, nežnim tonom:

– Imamo veliki problem. Ako ne reagujemo, stanje će se sve više pogoršavati i to me brine. Možda već imate svog psihijatra?

Ona ima veliki problem? Ustala je lagano i podbočila se o njegov sto.

– U pravu ste kada to kažete, doktore. Zaista imam veliki problem. Samo što Vi ne možete da pronađete uzrok. Ili je to, ili odbijate da priznate. Pretpostavljam da Vam je tako lakše.

Zgrabila je svoju tašnicu i krenula ka vratima. Vikao je za njom.

– Potreban sam Vam, gospođice Metlok. Potrebna Vam je moja pomoć. Ne sviđa mi se pravac kojim ste krenuli. Vratite se i dopustite mi da Vam nešto kažem.

Rekla je preko ramena: – Vi ste budala, gospodine – i nastavila da hoda. – Što se tiče vaše objektivnosti, možda bi trebalo da se pozabavite lekarskom etikom, doktore.

Čula je kako je krenuo za njom. Zalupila je vratima i počela da trči niz dugačak i mračan hodnik.